

gangspunkt kun for de institutter, der undersøges pr. 31. december. Da det i forhold til indkomstopgørelsen er hensættelserne som opgjort pr. 31. december, der er det relevante, indføres der derfor ved forslaget adgang til, at Told- og Skattestyrelsen i særlige tilfælde kan anmode tilsynsmyndigheden om at foretage en kontrol af et instituts hensættelser pr. 31. december. Disse særlige tilfælde vil foreligge, når Told- og Skattestyrelsen har en formodning om, at instituttets hensættelser ikke er korrekte. Anmodning om en kontrol vil eksempelvis kunne være relevant i forbindelse med en revisionssag eller lignende i forhold til et institut. Told- og Skattestyrelsens adgang til at anmode om en kontrol af et instituts hensættelser vil ske i samarbejde med tilsynsmyndigheden, således at der tages hensyn til tilsynsmyndighedens planlægning i øvrigt.

Ovennævnte fremgangsmåde kan imidlertid kun anvendes, hvor instituttet er underlagt et dansk regnskabsmæssigt tilsyn og dermed danske regnskabsregler. Dette gælder ikke udenlandske kreditinstitutter ejet af danske selskaber, idet disse er underlagt tilsyn i den fremmede stat, og herværende filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er hjemmehørende i et land inden for EU/EØS, som er underlagt såkaldt hjemlandstilsyn.

I det omfang disse er underlagt dansk beskatning, og hvor det af den grund er nødvendigt at kende opgørelsen af hensættelser efter danske regler, må der derfor anvendes en anden administrativ fremgangsmåde end den ovenfor nævnte. Det foreslås derfor i skattekontrollovens § 6 D, stk. 2, i disse tilfælde i stedet at lade Told- og Skattestyrelsen anmode Finanstilsynet om på vegne af skattemyndighederne at kontrollere, at opgørelsen af fradragsberettigede hensættelser og tab er foretaget i overensstemmelse med danske regnskabsretlige regler.

Finanstilsynet pålægges hermed ikke at føre noget regnskabsmæssigt tilsyn med disse institutter, men yder i kraft af sin særlige sagkundskab og indsigt i de regnskabsretlige regler alene de statslige told- og skattemyndigheder bistand i forbindelse med ligningen af institutterne. Finanstilsynet skal således alene påse disse institutters hensættelser og tab på udlån. Finanstilsynet vil fortsat ikke have indseende med egenkapitalforholdene m.v. i herværende filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er hjemmehørende i et land inden for EU/EØS eller i udenlandske datterselskaber af danske selskaber, der driver penge- og realkreditinstitutvirksomhed. Finanstilsynet vil således fortsat heller ikke have indsigt i øvrige aktiver (andet end udlån). Forslaget strider dermed ikke mod EU-retlige regler om hjemlandstilsyn m.v.

Da Finanstilsynet kun træffer afgørelse efter anmodning fra Told- og Skattestyrelsen sikres det, at Finanstilsynet netop ikke kommer til at føre en regnskabsmæssig kontrol af hensættelser og tab i institutter, som ikke er underlagt dansk regnskabsmæssigt tilsyn. Finanstilsynet bistår kun de statslige told- og skattemyndigheder, når dette er påkrævet, fordi instituttet er underlagt dansk beskatning, eller hvor instituttets skattepligtige indkomst må opgøres af hensyn til skatteopgørelsen hos et dansk moderselskab (sambeskatningstilfælde).

Finanstilsynets rolle er som nævnt alene at bistå skattemyndighederne. Al kontakt til de udenlandske filialer vedrørende værdiansættelse af udlån m.v. forestås således af skattemyndighederne. Såfremt der på baggrund af Finanstilsynets vurdering, er grundlag for at ændre størrelsen af det beløb, der er hensat til tab på udlån m.v., vil proceduren være den, at skattemyndighederne i form af en såkaldt agterskrivelse, giver den udenlandske filial meddelelse om ændringen af det hensatte beløb.

I tilfælde, hvor Told- og Skattestyrelsen anmoder om Finanstilsynets afgørelse som nævnt i § 6 D, stk. 2, skal denne anmodning fremsættes senest 1 år efter indkomstårets udløb og anmodningen skal være besvaret indenfor en frist af 6 måneder fra fremsættelsen af anmodningen.

Tilsynsmyndighedernes afgørelser om hensættelsernes størrelse m.v., kan efter allerede gældende regler påklages til Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn og kan i sidste instans indbringes for domstolene. Dette betyder, at spørgsmål om hensættelsernes størrelse ikke kan gøres til genstand for behandling i det skatteretlige klagesystem.

De i den foreslåede regel i § 6 D, stk. 2, nævnte afgørelser kan imidlertid kun indbringes for domstolene, medmindre der som foreslået tilvejebringes fornøden hjemmel til at lade afgørelserne indbringe for Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn. Forslaget sikrer, at danske og udenlandske kreditinstitutter behandles på samme måde.

Kun i tilfælde, hvor skatteyder og de statslige told- og skattemyndigheder er uenige om, hvorvidt en fratrukket hensættelse kan fratrækkes, vil der kunne ske en almindelig skatteretlig klagebehandling. Sådanne tvistigheder vil imidlertid kun opstå, hvor de statslige told- og skattemyndigheder mener, at der er foretaget en hensættelse til et tab, som efter almindelige skatteregler ikke vil være fradragsberettiget, og som derfor ikke kan fratrækkes. Da foreligger der et spørgsmål, som ikke indbefatter stillingtagen til regnskabsretlige regler, men derimod alene klassiske skatteretlige